

CREDINȚĂ ȘI FAPTE ÎNTR-O LUME LAICĂ

Episcop Keith B. McMullin

al doilea consilier în Episcopatul prezidențial

Seară la gura sobei pentru tinerii adulți, organizată de SEB
5 noiembrie 2006 • Universitatea Brigham Young

Dragi frați și surori, ce privilegii impunătoare oferiți, dumneavoastră care veniți din diverse medii și diverse părți ale țării. Și gândiți-vă că, în această seară, suntem adunați pe tot întinsul pământului. În timpul ce va trece între acest moment și retransmisia lucrărilor acestei adunări, tinerii adulți ai Bisericii de pretutindeni se vor aduna și vor participa la evenimente ca acesta. Este cu adevărat minunat.

Ceva glorios s-a întâmplat la conferința generală din luna trecută. Pentru majoritatea oamenilor a trecut neobservat dar, pentru cei care cunosc și iubesc adevărul, a fost ca zgomotul făcut de zece mii de tunete.

Amintiți-vă sesiunea de încheiere. Corul Tabernacului intona cunoscutele versuri:

*Îți mulțumim, Doamne, Tatăl nostru,
Pentru că ne-ai trimis un profet.
Pentru Evanghelia-Ți sfântă
Ce spiritul ne-a luminat.*¹

Deodată, bărbați și femei, băieți și fete, adunați la Centrul de Conferințe, s-au ridicat ca semn de respect și recunoștință pentru binecuvântările despre care se vorbește în acest imn. Stăteam în picioare, foarte recunoscători pentru că Evanghelia lui Isus Hristos a fost restaurată, că Dumnezeu, Tatăl, și Fiul Său Preaiubit au vorbit din ceruri, că Joseph Smith a fost un profet și că președintele Gordon B. Hinckley este, astăzi, profetul Domnului pe pământ.

A fost o experiență spirituală impresionantă. A fost momentul în care cetățenii împărăției lui Dumnezeu, acționând sub influența Duhului Sfânt, *s-au ridicat pentru a-și exercita credința!*

Mai devreme în acea zi, președintele Hinckley a vorbit blând și recunoscător despre vârsta sa înaintată și despre sănătatea sa la această vârstă. Întotdeauna un exemplu de credință, el s-a angajat, din nou, să-și dedice viața împlinirii scopurilor Domnului. El a spus:

„Domnul mi-a permis să trăiesc; nu știu pentru cât timp. Dar indiferent de timpul pe care îl mai am, eu voi continua să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-mi îndeplini misiunea... ..

Trebuie să continuăm atât timp cât vrea Domnul... Iar, când timpul va veni ca cineva să urmeze după mine, tranziția se va face cu ușurință și conform voinței Lui, a Cărui Biserică este aceasta. Și astfel, înaintăm cu credință - *și acesta este subiectul despre care vreau să vă vorbesc în această dimineață*”.²

Mesajul său a fost oportun și inspirat. A venit ca o aducere aminte spirituală despre ceea ce înseamnă, de fapt, viața și despre cum pot copiii Tatălui Ceresc să depășească fiecare obstacol. A venit către o lume cufundată în laic, în necredință și în păcat.

Laicul

Educația referitoare la subiectele laice contribuie mult la îmbunătățirea lumii noastre. Învățătura laică la cel mai înalt nivel înfloresce într-o atmosferă de virtute, responsabilitate morală, adevăr spiritual și credință.

Astăzi, societățile laice sunt foarte prețuite. Popoarele și națiunile se mândresc să fie considerate *laice*, concentrându-se asupra „lucrurilor lumești, [asupra] lucrurilor care nu sunt privite ca fiind religioase, spirituale sau sacre”.³

Multă lume, azi, consideră că laicul este vital pentru o guvernare echilibrată, dreaptă și ordonată. De aceea, exprimarea religioasă este descurajată în forurile publice; drepturile civile depind de tribunale și de procese legislative, bărbații și femeile caută imediat soluții și compensări prin mijloace litigioase. Dusă la maximum, laicizarea societății scapă din vedere conceptul vieții eterne, plasează toate lucrurile în contextul lumii firești și este înclinată, în mod consecvent, să acționeze *fără credință*.

Este nevoie de atenție și de mare efort pentru a fi bărbați credincioși și femei credincioase într-o lume laică. Stă în natura omului ca, atunci când este copleșit de lumesc, „întâi, să îndure, apoi, să compătimizească, apoi, să îmbrățișeze”.⁴ Laicul copleșește oamenii astăzi cu astfel de rezultate.

Nestânjenită de credința în Hristos ca Mântuitor al omenirii, această lume laică sau firească produce

bărbați și femei care sunt „mândri, obsedați de ei înșiși, cu dorință nemăsurată de a-i învinge pe alții, opuși schimbărilor, foarte independenți, conduși de dorințe, poftă [și] dornici de a fi aclamați de lume... În general, omul firesc este o creatură nemântuită, o ființă care pășește... în lumina propriului lui foc... [vezi 2 Nefi 7:10-11]. O astfel de creatură este adaptată la natura lucrurilor care o înconjoară, urmând modul de exprimare și comportamentul unei lumi decăzute”.⁵ Spus pe scurt: „Oamenii care sunt într-o stare a firii... sunt fără Dumnezeu în lume” (Alma 41:11).

Deoarece laicul ignoră, prin definiție, perspectiva eternă, aceasta va duce în timp la necredință. Așa cum a spus Wolfhart Pannenberg, profesor de teologie la Universitatea din Munchen:

„Un climat public laic subminează încrederea creștinilor în adevărul în care cred...”

Într-un mediu laic, chiar și cunoștințele elementare despre creștinism... se risipesc. Nu mai este doar o problemă de respingere a învățăturilor creștine; un mare număr de oameni nu au nici cea mai vagă idee care sunt acele învățături... Cu cât este mai răspândită ignoranța creștinătății, cu atât este mai mare prejudiciul adus acesteia...

Situația este înrăutățită și mai mult de faptul că factorul cultură impune statutul de relativă însăși ideii de adevăr. După părerea multora... doctrina creștină înseamnă doar opinii care pot să fie declarate sau nu, în acord cu preferința personală sau dacă ele răspund sau nu nevoilor personale... ..

Ordinea socială complet laică promovează sentimentul lipsei de scop”.⁶

Credința în Hristos este înlocuită de credința în om. În discursurile publice și în gândirea personală, întrebări, cum ar fi de unde venim, unde ne ducem când viața ia sfârșit și ce guvernează, în cele din urmă, viața pe pământ, nu numai că nu sunt adresate, dar sunt considerate neînsemnate. Această stare de necredință devine o imensă tragedie.

Tatăl Ceresc a știut că se va întâmpla aceasta. Restaurarea Evangheliei a reaprins credința în Isus Hristos, Creatorul, Salvatorul și Mântuitorul. A adus din nou înțelegerea corectă a scopurilor vieții. În anul 1831, copiilor Tatălui Ceresc li s-a spus:

„De aceea, Eu, Domnul, cunoscând nenorocirea care va veni peste locuitorii pământului, l-am chemat pe

slujitorul Meu, Joseph Smith, fiul, și i-am vorbit din ceruri și i-am dat porunci...

Pentru ca să poată crește credința pe pământ” (D&L 1:17, 21).

Înainte ca temeliea acestei lumi să fi fost pusă, înainte ca, în univers, corpurile cerești să își primească locul, bărbații și femeile au trăit, s-au mișcat și au existat ca ființe (vezi Faptele apostolilor 17:28). Conceptul laic potrivit căruia viața nu este nimic mai mult decât biologie neagă adevărul fundamental, cunoașterea subconștientă care se ascunde în adâncul fiecărui suflet viu, aceea că „omul a fost, de asemenea, la început cu Dumnezeu” (D&L 93:29; subliniere adăugată). Acest fapt este sigur și incontestabil.

Edenul paradisiac, cu primii noștri părinți, Adam și Eva, a venit după aceea, pentru ca omul, prin experiența lui în viața muritoare și prin mântuirea lui Hristos, să poată deveni o ființă completă, dezvoltată pe deplin și perfectă. Vremea patriarhilor, venirea cerească a Salvatorului nostru și ispășirea Sa, unică, la mijlocul timpului și „vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor” (Faptele apostolilor 3:21), care au început în 1820, au stabilit cadrul în care bărbații și femeile, băieții și fetele, pot încă o dată să-și conducă viețile și mediul în care trăiesc prin „credința în Domnul Isus Hristos” (Articolele de credință 1:4).

Dragii mei prieteni tineri, vă aflați la confluența evenimentelor acestei lumi. „Ce a fost este prologul și ce este va fi.”⁷ Ce se poate întâmpla, ce trebuie să se întâmple este faptul că credința dumneavoastră și faptele care o însoțesc vor încetini progresul necredinței. Acesta este rolul dumneavoastră în viață. Aceasta este datoria dumneavoastră sacră.

Criteriile credinței

Învățătorul nostru a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar... nimic nu v-ar fi cu neputință” (Matei 17:20). Președintele Hinckley ne-a reamintit:

„După ce se spune și se face totul, singura bogăție adevărată a Bisericii constă din credința oamenilor ei”.⁸

„În susținerea acestei cauze mărețe, credința crescândă este lucrul de care avem cel mai mult nevoie. Fără ea, lucrarea ar stagna. Cu ea, nimeni nu-i poate opri progresul”.⁹

O astfel de credință este mai mult decât o atitudine, mai mult decât un crez, mai mult decât o mărturie

despre ceea ce simte sau cunoaște cineva. Credința adevărată, credința despre care a vorbit preaiubitul nostru profet, aduce neprihănirea în această viață și salvarea în viața care va veni. Este centrată pe Dumnezeu adevărat și viu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El (vezi Ioan 17:3). Se bazează pe adevăr, este precedată de cunoaștere și perfecționată prin fapte. Îi face pe muritori să înțeleagă și să se poarte așa cum trebuie să se poarte copiii Tatălui Ceresc. Această credință „este primul mare principiu conducător care [ne dă posibilitatea să avem] putere, stăpânire și autoritate peste”¹⁰ modul în care gândim, acționăm și asupra tipului de oameni care suntem.

Apostolul Iacov ne-a dat formula pentru a ajunge la o astfel de credință:

„Ce-i folosește... cui va să spună că are credință, dacă n-are fapte?...

Dar va zice cineva: ‘Tu ai credința și eu am faptele’; dar eu spun: ‘Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele’...

Credința, dacă n-are fapte este moartă în ea însăși...

Vezi că credința lucrează împreună cu faptele și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită?’ (TJS, Iacov 2:14-15, 17, 21)

Auzim multe azi despre *criterii*. Un criteriu este „un standard de excelență [sau] o realizare... în funcție de care sunt măsurate sau judecate lucruri similare”.¹¹

Există patru criterii care ne pot ajuta să știm când credința noastră personală în Hristos „a ajuns desăvârșită” prin faptele noastre. Aceste criterii sunt 1) alegerile pe care le facem, 2) devotamentul pe care-l demonstrăm, 3) supunerea pe care o arătăm și 4) slujirea pe care o facem. Permiteți-mi să vă explic.

Alegerile pe care le facem

Primul, criteriul alegerii. Sfinții din zilele din urmă cred „că trebuie să [fie] cinstiți, fideli, binevoitori, virtuoși... Dacă este ceva care este virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă, noi căutăm aceste lucruri” (Articolele de credință 1:13, subliniere adăugată).

Imaginați-vă un vârstnic tânăr pe care-l vom numi Bill. El a învățat aceste lucruri la Societatea Primară. A crezut în ele atunci; crede în ele acum. Totuși, o vreme, Bill a fost atras de pornografie. A considerat-o

atractivă și s-a lăsat în voia ei. După fiecare întâlnire cu aceste materiale murdare, Bill s-a simțit bolnav, rușinat și lipsit de valoare.

Cu câteva săptămâni în urmă, Bill a participat la conferința generală. În timpul sesiunii preoției, l-a auzit pe președintele Hinckley spunând:

„Fiecare bărbat sau băiat din cadrul vastei congregații din această seară își poate îmbunătăți viața. Și aceasta trebuie să se întâmple. În definitiv, noi deținem preoția lui Dumnezeu...

Cu această preoție vine o mare obligație, aceea de a fi demn de ea. Nu putem accepta gânduri necurate. Nu trebuie să participăm la acte pornografice. Nu trebuie, niciodată, să ne facem vinovați de vreun fel de abuz. Trebuie să ne ridicăm deasupra unor astfel de lucruri. ‘Ridicați-vă, o, bărbați ai lui Dumnezeu!’ și lăsați aceste lucruri în spatele dumneavoastră și Domnul va fi îndrumătorul și stâlpul dumneavoastră”.¹²

Bill a hotărât: „Este timpul să-mi apăr credința!”

S-a dus la acel loc secret, a luat fotografiile obscene, filmele și literatura vulgare și le-a distrus. Și-a curățit biblioteca de muzica stridentă, dură și cu versuri murdare. A șters din computerul său toate referințele despre site-urile pornografice, a instalat filtre de protecție și și-a așezat computerul într-un loc mai circulat, pentru a se feri astfel de repetarea păcatului.

Bill a recunoscut că a păcătuit înaintea lui Dumnezeu. S-a rugat cu ardoare pentru a avea puterea să se pocăiască, să elimine răul din viața sa. A cerut ajutorul episcopului său și al celor pe care-i iubea. În situația sa grea, Bill a simțit asigurarea liniștitoare: „Fiul Meu, ești pe calea cea bună”. Credința lui, datorită faptelor lui, a fost afirmată și întărită.

Mai rămân multe de făcut. Vor urma postul, rugăciunea, studiul scripturii și multe lacrimi. Un episcop bun îi va da ajutorul necesar. Credința și rugăciunile părinților și ale celor iubiți îi vor asigura sprijinul necesar. Totuși, *criteriul arată: Bill a început să-și exercite credința pocăindu-se - a făcut alegerea cea dreaptă!*

Devotamentul pe care îl demonstrăm

Al doilea, criteriul devotamentului. Noi, sfinții din zilele din urmă „credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre și credem că El va revela, încă, multe lucruri mărețe și importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

Noi credem în adunarea adevărată a lui Israel și în restaurarea celor zece triburi; că Sionul (Noul Ierusalim) va fi clădit pe continentul american” (Articolele de credință 1:9-10) și că bărbații și femeile sunt... „[chemați] de Dumnezeu prin profeție” și prin autoritatea divină pentru a realiza aceasta (Articolele de credință 1:5).

Devotamentul adevărat este legat de cauze divine care au început înainte de crearea acestei lumi. Strămoși drepecți s-au angajat în aceste cauze și și-au dat viața pentru promovarea scopurilor Tatălui Ceresc. Ne-au fost încredințate să le ducem mai departe, să clădim pe munca lor consacrată.

Și acum o istorisire, una cunoscută de unii dintre dumneavoastră:

În anul 1856, Robert și Ann Parker, împreună cu cei patru copii ai lor, s-au imbarcat în Anglia pentru a se alătura sfinților din Utah. Profetul vorbea și era sarcina lor să se adune în Marele Bazin și să ajute la clădirea Sionului. Ca membri ai companiei McArthur de cărucioare fiecare din familia lor avea o sarcină de îndeplinit. Tatăl și mama trăgeau căruciorul greu, Maxie (în vârstă de 12 ani) împingea, iar Marta (în vârstă de 10 ani) avea grijă de micul Arthur (în vârstă de 6 ani). Micuța Ada (în vârstă de 1 an) era purtată în brațe sau în cărucior.

Undeva în Nebraska, micuțul Arthur s-a așezat jos să se odihnească și a adormit. Deodată, s-a stârnit o furtună. Compania s-a grăbit și a făcut tabără. Atunci au descoperit că Arthur nu era cu ceilalți copii.

Zilele de căutare au fost zadarnice. Compania trebuia să se grăbească să-și continue drumul. Era timpul ca Robert și Ann Parker să acționeze în conformitate cu credința lor. Archer Walters a consemnat în jurnalul său în 2 iulie 1856: „Băiețelul fratelui Parker... s-a pierdut și fratele s-a întors să-l caute”.

La plecarea lui Robert, Ann i-a pus pe umeri un șal de un roșu aprins și a spus: ‘Dacă-l găsești mort, învește-l în șal ca să-l îngropi. Dacă-l găsești viu, îl poți folosi ca pe un steag, ca să ne dai de veste’. Ea, împreună cu ceilalți copii, a luat căruciorul și s-a străduit să țină pasul cu compania.

Robert a parcurs din nou milele cărării din pădure, chemând, căutând și rugându-se pentru micuțul lor fiu lipsit de ajutor. În cele din urmă a ajuns la un oficiu poștal, unde a aflat că micuțul lor copilăș fusese îngrijit de pădurar și soția lui. Micuțul Arthur fusese

bolnav din cauza frigului și fricii, dar Dumnezeu auzise rugăciunile părinților lui iubitori.

Pe drum, în fiecare noapte, Ann și copiii ei stăteau de pază. În a treia seară, în ultimele raze ale soarelui care apunea, au surprins sclipirea unui șal roșu aprins și această mamă vitează s-a prăbușit ca o grămadă jalnică în nisip. Complet epuizată, Ann a dormit prima oară după șase zile și nopți lungi.¹³ Dumnezeu a fost, într-adevăr, bun și milos; faptele lor le răsplătiseră devotamentul și sfințiseră credința lor; în bucuria inimilor lor, sfinții au cântat: „Totul este bine”.¹⁴

Micuța Ada, bunica mea, a devenit femeie și s-a căsătorit cu bunicul meu, Brigham Young McMullin. Acum vine morala. Ea nu a permis niciodată copiilor ei să uite că ea și familia ei au venit traversând câmpiile cu compania de cărucioare a lui Daniel D. McArthur. Povestea șalului roșu a devenit povestea noastră - moștenirea credinței lor a devenit și a noastră. Și astfel, noi toți „mergem mai departe”¹⁵ și obstacolele mari ne dispar din cale așa cum roua dispare la atingerea razei soarelui de dimineață.

Referitor la acești sfinți de la început, *criteriul arată: Faptele lor au fost caracteristici distincte ale credinței, devotamentul lor un standard după care să trăiască urmașii lor.*

Supunerea pe care o arătam

Al treilea, criteriul supunerii. Noi, sfinții din zilele din urmă, „credem că, prin Ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați *supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei*” (Articolele de credință 1:3; subliniere adăugată).

Să ne imaginăm un cuplu tânăr, reprezentativ pentru cei care trăiesc în această lume laică. David și Michelle au cunoscut aceste Articole de credință cu mult timp înainte de a se cunoaște unul pe celălalt. Cu toate acestea, ei se confruntă cu multe griji, la fel ca mulți dintre cei care participați la această transmisie prin satelit. Vedeți, David și Michelle au peste douăzeci și cinci de ani. Se cunosc de ceva vreme; ei „ies” împreună; sunt îndrăgostiți. Totuși, nu se pot hotărî dacă să se căsătorească și să-și întemeieze o familie. Trebuie să-și amâne căsătoria până când își termină studiile, până când vor avea mai mulți bani, până când unele dintre ambițiile lor vor fi realizate?

Își pun, de asemenea, întrebări cu privire la tendința de creștere a numărului divorțurilor, la războaiele și la revoltele din lume și la creșterea mare a populației.

Ar rezista căsnicia lor? Ar trebui să aibă copii într-o asemenea lume?

O, David și Michelle, exercitați-vă credința! Aduceți-vă aminte: „Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este rânduită de Dumnezeu”.¹⁶ „Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19:6; vezi, de asemenea, D&L 132:19-20). „Fiii sunt o moștenire de la Domnul” (Psalmii 127:3). „Pământul este plin... și este suficient și chiar din belșug” (D&L 104:17).

Aționați așa cum știți că este drept și faptele dumnevoastră drepte vor desăvârși credința dumnevoastră. Viețile dumnevoastră vor fi pline și minunate. Urmați exemplele bune ale părinților dumnevoastră. Ei nu-și puteau permite să se căsătorească, dar s-au căsătorit. Și ei au fost îngrijorați de războaie și revolte, dar și-au exercitat credința și v-au avut pe dumnevoastră! Greutățile căsniciei și ale familiei nu au adus prejudicii educației lor, ci au îmbogățit-o. Cât despre ambițiile lor personale, ele s-au completat și s-au întretesut în mod fericit în grija unuia față de bunăstarea celuilalt, față de dumnevoastră, față de frații și surorile dumnevoastră și față de nepoți.

Viața nu a fost ușoară pentru părinții dumnevoastră. Au trebuit să economisească și să pună bani deoparte, să se descurce cu ceea ce aveau. Și ei s-au confruntat cu probleme și situații pentru care nu aveau răspuns, dar ei știau că drumul rânduit de Dumnezeu Atotputernic arăta că ei trebuie să meargă înainte. Și dumnevoastră sunteți cu mult mai „bogați” datorită acestui lucru.

Din povestirile pe care vi le-au spus iar și iar, știți că drumul pentru ei a fost mereu „la deal”, de ambele părți. Dar faptele lor au sfințit credința lor.

Ei sunt mai bătrâni, cu siguranță. Pasul lor nu mai este la fel de sprinten, felul lor de a fi nu mai este la fel de intens, modul în care arată nu este ceea ce caută cei care fac reclame. Dar dragostea lor pentru Dumnezeu și dragostea lor unul pentru altul reflectă respect profund și adorație. Dificultățile vieții le-au adus înțelepciune, răbdare și recunoștință. Într-un fel neînsemnat, dar important, au devenit „[neclintiți] în lucrurile nădăjduite, [puternic încredințați] despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1) - lucruri pe care nu le-au putut vedea mai devreme în viață. Dar s-au supus. Exerțându-și credința, au fost pecetluiți în templu, au fost binecuvântați să aibă copii și, acum, știu care este adevărata sursă a fericirii. *Criteriul arată: Supunerea aduce binecuvântările cerului - s-a întâmplat*

astfel pentru părinții dumnevoastră și se va întâmpla la fel pentru dumnevoastră.

Slujirea pe care o facem

Al patrulea, criteriul slujirii. Noi, sfinții din zilele din urmă, „credem în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt...”

Noi credem... că Hristos va domni în persoană pe pământ; și că pământul va fi înnoit și va primi gloria sa de paradis” (Articolele de credință 1:1, 10).

Știm mai mult despre Dumnezeire decât tot ce și-au imaginat vreodată mințile oamenilor - și ceea ce știm este adevărat. Pe deasupra, cunoaștem scopurile Dumnezeirii pentru acest pământ și pentru toate ființele sale. Datorită a ceea ce cunoaștem și deoarece Domnul a pus pe umerii noștri îndatorirea sacră de a ajuta la îndeplinirea acestor scopuri, trebuie să nu privim cu ușurință calitatea noastră de membri ai Bisericii.

Unii sunt tentați să fie mai puțin implicați de teamă să nu pară prea religioși. Ei consideră „Biserica o instituție, nu o împărăție”.¹⁷ „O, tineri de viță nobilă”¹⁸, faceți ca lucrarea Bisericii și ca împărăția lui Dumnezeu să fie centrul vieții dumnevoastră. Când sunteți chemați să slujiți, spuneți „Da” și străduiți-vă să faceți totul cât puteți de bine. Ascultați această însărcinare care vine de la Domnul: „De aceea, nu căutați lucrurile acestei lumi, ci căutați mai întâi să zidiți împărăția lui Dumnezeu și să întemeiați dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor adăuga” (TJS, Matei 6:38).

Peste exact patru zile, pe 9 noiembrie, se vor împlini 150 de ani de când greu încercata companie Willie de cărucioare a pionierilor s-a chinuit să ajungă în valea Salt Lake. Și-au croit drumul prin multă suferință și moarte. Viscolul și starea de slăbiciune în care se aflau au făcut să se piardă multe vieți - salvatorii au salvat și mai multe.

Levi Savage se afla printre cei care au sosit în acea zi. Istoria consemnează credința sa și hotărârea cu care a lucrat pentru a-i salva pe sfinți și pentru a-i aduce în siguranță în vale. Dar slujirea lui nobilă nu a început pe câmpiile acoperite de zăpadă din Wyoming. Acesta a fost un alt capitol, probabil punctul culminant al unei vieți consacrate slujirii.

Levi a fost botezat în iunie 1846 la vârsta de 26 de ani. Răspunzând la chemarea profetului de a se muta în vest, el a notat că „ne-am pregătit cât de bine am putut pentru o călătorie lungă spre un ținut străin și

complet necunoscut nouă... Ne-am luat rămas bun de la vechea casă... și ne-am îndreptat către vest, fără să cunoaștem locul de destinație, așteptându-ne doar să ne stabilim undeva în vestul sălbatic din Munții Stâncoși”.¹⁹

La 16 iulie 1846, el, împreună cu alți bărbați viteji, au răspuns din nou îndemnului profetului, înrolându-se în Batalionul Mormon și mărșăluind aproximativ 3.200 km de la Council Bluffs, Iowa, până la San Diego, California, și, apoi, la Los Angeles. Aici au fost eliberați din slujba guvernului. Deși nu știau nimic despre locul în care vor fi casele lor și ce se va întâmpla cu familiile lor, și-au început călătoria către valea Great Salt Lake. Ruta pe care a călătorit Levi Savage a însemnat încă 2.100 de km pe un teren aspru și ostil, dar în final a sosit în valea Salt Lake.

Aici, Levi a fost pionier, s-a luptat cu lăcustele, s-a căsătorit, a avut un fiu și și-a înmormântat soția la câteva luni după nașterea copilului. La zece luni după moartea soției, la conferința din octombrie 1852, el și alți câțiva frați credincioși au fost chemați de profet să deschidă o misiune religioasă în Siam (astăzi Thailanda).

De această dată au călătorit în echipă, într-o căruță, înapoi pe litoralul Californiei de sud și pe Oceanul Pacific. În timp, au navigat de la San Francisco la Calcutta, pentru a-și îndeplini misiunea în Siam. Consemnarea din jurnalul lui Levi, din 29 ianuarie 1853, permite o privire în inimile acestor misionari de la început. El a scris:

„Corabia noastră maiestuoasă, mânăta de un vânt ușor, își croia drumul peste adâncimi zgomotoase către locul nostru de destinație, lăsând în urmă țara mult iubită în care ne-am născut... Fiecare și-a căutat locul său de meditație și, acolo, a reflectat la confortul casei sale, la afecțiunea iubitei sale soții, a copiilor sau a prietenilor... Dar, acum, fiecare fusese chemat să-și caute locuință în acest loc îndepărtat de pe pământ și pentru ce? Pentru a strânge aur și argint sau a se bucura de onorurile, strălucirile sau splendorile acestei lumi? Nu, într-adevăr nu! Ci pentru a se supune poruncilor Domnului de a duce mesajul adevărului și... salvării acestor națiuni superstițioase, aflate în întuneric. Curând după aceea, fiecare s-a retras în patul său pentru odihnă și liniște. Dar, indiferent dacă era adormit sau treaz, mintea fiecăruia a continuat să pribegască în realitățile trecutului și să prospecteze viitorul.”²⁰

După misiune, Levi a navigat spre acasă, prin Boston, Massachusetts, a trecut prin localitatea în care s-a născut, Greenfield, Ohio, și a notat la sosirea sa acolo: „Am înconjurat globul”.²¹ El s-a alăturat companiei Willie de cărucioare în Iowa City, Iowa, ceea ce a fost începutul unei saga de importanță eternă pentru el, familia lui și întreaga Biserică. Faptele sale în această epopee au încununat o viață de sacrificiu și slujire. Despre acești pionieri, *criteriul arată: Credința și faptele lor au fost un far călăuzitor într-o lume necredincioasă, slujirea lor un model de urmat pentru fiecare dintre noi.*

Suntem impresionati de cuvintele clericului Frederick W. Faber:

*Credința strămoșilor noștri, stă încă vie
Deși a îndurat închisoare, foc și sabie;
O, cum bat inimile noastre pline de bucurie
Oricând auzim acest cuvânt plin de glorie.*

*Credința strămoșilor noștri, noi tot ce putem facem
Națiunile lumii la tine să aducem
Și, prin adevărul care de la Dumnezeu vine,
Omenirea liberă va fi cu tine.*

*Credința strămoșilor noștri, noi vom iubi,
Atât prietenii, cât și dușmanii,
Iar pe tine te vom propovădui
Prin cuvinte calde și exemplul vieții.*

*Credința strămoșilor noștri, credință în toate
Fideli îiți vom fi până la moarte!*²²

Vă depun mărturia mea, dragi frați și surori – Dumnezeu este în cerurile Lui, numele Său este Elohim și El îi cunoaște pe toți copiii Săi, indiferent de unde vin sau unde locuiesc. Isus, Cel Sfânt al lui Israel, este Fiul Său Preaiubit, Mântuitorul întregii omeniri. Joseph Smith, un băiat, a fost chemat, prin glasul lui Dumnezeu și al Fiului Său Sfânt, ca profet și, pornind de la acea chemare, Biserica adevărată și împărăția lui Dumnezeu au fost restaurate pe pământ. Cât suntem de binecuvântați să știm aceste lucruri, iar dumnezevoastră, dragi frați și surori, vă aflați la răscrucea istoriei. Ați venit de pe târâmurile slavei. Este privilegiul dumnezevoastră special de a fi fideli credinței, de a continua să faceți fapte bune. Faceți ceea ce spun profeții. Generațiile trecute așteaptă aceasta; generațiile prezente sunt salvate de aceasta; generațiile viitoare depind de aceasta, iar Duhul Sfânt vă va îndruma fiecare pas în drumul dumnezevoastră.

În numele lui Isus Hristos, amin.

NOTE

1. „Îți mulțumim, Doamne, pentru profet”, *Immuri și cântece pentru copii*, p. 36.
2. În Conference Report, sept. - oct. 2006, p. 87, sau *Ensign*, nov. 2006, p. 82, subliniere adăugată.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, ed. a 2-a (2001), „laic”, p. 1731.
4. Alexander Pope, *An Essay on Man*, epistola 2, rândul 220.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, ed. Dennis L. Largey (2003), p. 582.
6. „How to Think about Secularism”, *First Things*, iunie-iulie 1996, pp. 27, 30, www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K. Packer, General Authority training meeting, oct. 2006; vezi William Shakespeare, *Furtuna*, ed. W. J. Craig, Oxford Shakespeare (1924), actul 2, scena 1, versul 261.
8. În Conference Report, apr. 1991, p. 74, sau *Ensign*, mai 1991, p. 54.
9. În Conference Report, sept. - oct. 2006, p. 90, sau *Ensign*, nov. 2006, p. 85.
10. Joseph Smith, comp., *Lectures on Faith*, (1985), pp. 5, 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, „benchmark”, p. 193.
12. În Raport la conferință, sept. - oct. 2006, p. 66, sau *Ensign*, nov. 2006, p. 60.
13. Vezi Boyd K. Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer* (1997), pp. 4-6.
14. „Veniți voi sfinți”, *Immuri și cântece pentru copii*, p. 2.
15. „Carry On”, *Hymns*, nr. 255.
16. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Ensign*, nov. 1995, p. 102.
17. Neal A. Maxwell, în Conference Report, oct. 1992, p. 89, sau *Ensign*, nov. 1992, p. 66.
18. „Carry On”, *Hymns*, nr. 255.
19. În *Levi Savage Jr. Journal*, comp. Lynn M. Hilton (1966), p. xii.
20. În *Levi Savage Jr. Journal*, p. 5; subliniere adăugată.
21. În *Levi Savage Jr. Journal*, p. 59.
22. „Faith of Our Fathers”, *Hymns*, nr. 84.